

Да ли Скупштина "квари децу"?

Пише: Драгана Матовић
петак, 23 април 2010 13:21

Укидање преноса седница Скупштине први пут је затражено пре 19 година. Одмах пошто је српски парламент одлучио да се преноси уведу.

Да се тражи укидање преноса Скупштине било је довољно да се за реч у парламенту јави неки Мирко Кулић, посланик владајућег СПС-а.

А да се тражи увођење преноса Скупштине било је неопходно да на улице изађе неколико стотина хиљада људи и да двојица заувек остану на њима.

Скуп програм, зар не?

Када је Милошевићев режим први пут укинуо преносе Скупштине, 1995. године, на предлог социјалисте Зорана Анђелковића - Бакија, Зоран Ћинђић, чијим су именом излизали језике многи од оних који данас траже укидање преноса Скупштине, упозорио је да је укидање преноса „беспримерно насиље којим је симболично укинута опозиција у Србији“. Укидањем преноса Скупштине, сматрао је Ћинђић, „затворен је једини прозор у јавност опозиционим странкама и укинут и последњи остатак политичке равноправности на релацији позиција–опозиција“.

Укидање преноса убрзо је довело до изласка опозиције (СПО, СРС, ДС, ДСС) из парламента и бојкота који је потрајао наредне две године. Можете на то гледати као и на „мали хир опозиције“, како је читаву ствар „крстио“ Драган Томић, тада председник Скупштине, који је тврдио да скупштина боље и ефикасније ради када нема телевизијских преноса. Наравно, ни опозиције.

У децембру 1997. године, са повратком опозиције у парламент, враћени су и преноси, које поново укида увођење ванредног стања, 2003. године после убиства Зорана Ћинђића. Али престанак ванредног стања не враћа скупштину на ТВ екране, па опозиција жестоко протестује, а тадашња власт, баш као и Милошевићева, своју одлуку брани статистиком која говори да је парламент ефикаснији него што је био док су седнице преношене и да посланици штеде силно време јер се мање јављају за реч када их нико не гледа.

Да ли Скупштина "квари децу"?

Пише: Драгана Матовић
петак, 23 април 2010 13:21

Преноси се ипак враћају 2004. године, са првом владом Војислава Коштунице, да би њихово укидање, две године касније, тражило чак и Независно удружење новинара Србије. Тадашња председница НУНС-а, новинар Надежда Гаће, сматрала је да је то прави начин да се „раздвоји примитивизам од демократије”. НУНС-ов предлог нападају многи, па чак и Ивица Дачић који, и то треба запамтити, обећава да социјалисти неће учествовати у раду скупштине „ако некоме падне на памет да укине ТВ преносе”.

Већ следеће године пренос поново доводи до блокаде парламента. Окидач је било „скидање” скупштине са програма због преноса утакмице одбојкашке репрезентације. РТС користи овај инцидент и започиње битку за „ослобађање” програма од дугометражних седница чији се дневни ред усклађује са терминима тениских турнира. Та битка још траје.

Директни пренос српске демократије данас, тврде они који се баве гледаношћу телевизијских програма, нема довољно публике. А већ то је, сматрају, сасвим довољан разлог да се преноси поново укину. Као да је разлог за њихово увођење био разбијање досаде и забава телевизијске публике.

Српска демократија, сасвим су у праву они који тврде, није пријатна за гледање. Посебно није пријатна за живот. Па ни једна власт због тога до сада није абдицирала.

Дакле, како видимо из ове штуре хронологије, мало ко од оних који су се докопали власти за последњих 20 година није тражио да се укину скупштински преноси. А већ то је, само по себи, довољан разлог да их буде.

Они који су се заситили демократије оног момента када су утолили своју глад за влашћу покушавају и данас да нас убеди да су скупштински преноси имали смисла само онда када је то био једини начин да се чује и види шта и они мисле. Сада када су се докопали Милошевићевих термина у ТВ дневницима боље разумеју Милошевића који је, баш као и они сада, тврдио да нам скупштински преноси квари децу.

Дакле, улоге су се за ових 19 година промениле. Променио се и угао гледања. Ваше

Да ли Скупштина "квари децу"?

Пише: Драгана Матовић
петак, 23 април 2010 13:21

место је једино остало исто. Ви сте и даље иста она публика. Исти они који би радо да промене програм када их виде, да смање тон када их чују или да сломају телевизор када схвате да су за неке од њих гласали. Али и они, који имају могућност да бирају. Да ли хоћете да гледате скупштинске преносе или не.

Да ли неко стварно верује да ће Србија бити боља када Вама одузму и ту слободу? И на крају да ли неко стварно верује да Србија може да буде на добитку ако сте Ви у мањку?